

Kázeň z ev. služieb Božích, Bratislava (NK), 14. 5. 2026,
18.00, **Vstúpenie Krista Pána**, ES 157, 164, 158, 437,
A 40, Ef 1, 16 – 23, ev: L 24, 50 – 53,

téma: **Z trónu**

hrôzy trón milosti

Židom 4, 14 - 16: „14Pretože máme veľkého Velkňaza, ktorý prenikol nebesá, Ježiša, Syna Božieho, pridržajme sa vyznania. 15Ved' nemáme Velkňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami, ale (máme Velkňaza), podobne pokúšaného vo všetkom, (ale) bez hriechu. 16Pristupujme teda s dôverou ku trónu milosti, aby sme prijali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas.“

Milí bratia a sestry!

Pán Ježiš Kristus tri má 3 úrady:
prorocký, kňazský a kráľovský.

Prorocký úrad znamená, že všetkým čo Ježiš učil a konal, **zjavoval ľuďom Božiu spasiteľnú vôľu**. - Oznamoval, že Bohu na nás záleží, má nás rád a chce nám darovať večný život (por. 1Tim 2, 4).

Kňazský úrad značí dvoje:

1) To, že Ježiš na kríži prijal trest smrti, ktorý bol za hriech určený nám. Hovoríme o **zástupnej obeti zmierenia**.

2) Kňazský úrad znamená, že **Ježiš sa za nás** u nebeského Otca **prihovára** (R 8, 34).

Kráľovský úrad vyjadruje, že **Pán Ježiš vládne**: na celom svete, v celej kresťanskej cirkvi, v nebi. - To nám pripomína aj dnešný sviatok Vstúpenia.

Kristov kňazský úrad bol dobre zrozumiteľný kresťanom pochádzajúcim zo židovstva. Autor Listu Židom mal na mysli práve ich, keď spomína najvyššieho kňaza (Velkňaza). Ten bol pre Židov mimoriadnou osobnosťou; čosi ako pre dnešných katolíckych veriacich pápež. - Ba zrejme ešte viac. Iba veľkňazovi totiž prináležalo právo vstúpiť do svätyne svätých v jeruzalemskom chráme, teda do samej prítomnosti Božej. Velkňaz mal aj politický vplyv a značnú moc. Ak ho moc zaslepila, z veľkňaza sa stal despotický a márnomyseľný človek. Napr. veľkňazov Annáša a Kaifáša, pôsobiacich počas Ježišovho života, vedomie vlastnej dôležitosti natoľko zaslepilo, že nechceli poznať veľkosť Ježišovej osobnosti.

Nuž, **stáva sa to politike aj v cirkvi, že z výšky postavenia, z výšky moci, už nevidno človeka**. Z výšky funkcie už nevidno jednotlivca v jeho konkrétnej situácii, len veľké masy, národy či armády.

Ježiš je najvyšším kňazom, ktorý prenikol nebesá. Vládne v celom svete, v cirkvi i v nebi. Vstúpil pred Božiu tvár, je na pravici Božej - má moc a vládu. My, ľudia, Mu však nesplývame v matný celok. Nie sme pre Neho masou. Pre

Ježiša nie si len nejaký slovenský evanjelik číslo 145 v kartotéke evanjelického a. v. cirkevného zboru Bratislava Legionárska. **Moc a sláva, ktoré Pánovi Ježišovi po dokonanom - utrpenia plnom diele zástupnej obete - naplno patria, Mu nevzali schopnosť vidieť naše slabosti, naše problémy, našu ľudskú biedu.**

My ľudia si často, počíname inak. Na tých, ktorí sú od nás o stupienok nižšie sa dívame kriticky. To je len Cigán, len robotník, bezdomovec, bývalý väzeň, rozvedený... Stáva sa, že mamka nie je nadšená keď si jej dcéra - vysokoškolačka, berie „len stredoškolačka“...

Pritom **ak má niekto právo na kritický pohľad, potom v prvom rade Ježiš. No hoci by sa na nás mohol dívať kriticky, Ježišovi nie sú cudzie naše slabosti.** On nie je Veľkňaz, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami. Grécky text NZ používa tvar výrazu SYMPATHEIN. - **Pán Ježiš sa na nás díva s pohľadom plným sympatie, spoluúčasti. Je Veľkňazom a Kráľom „pre nás“.** Keď v Ňom máme láskavého Pána, ktorý berie za svoje naše starosti, strach a slabosti, ako by sme sa mohli vzdať toho, čo vyznávame, čo je naším svetlom? „Pretože máme veľkého Veľkňaza, ktorý prenikol nebesá, Ježiša, Syna Božieho, pridržajme sa vyznania“ (Žid 4, 14). Pretože máme Veľkňaza, ktorý má súcit s našimi slabosťami, „pristupujme s dôverou

k trónu milosti, aby sme prijali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas“ (Žid 4, 16).

Trón je symbolom panovníckej moci. Preto aj proroci vidia Boha kraľujúceho na tróne. Je to pohľad, ktorý nám berie akúkoľvek nádej, pretože Božia svätosť kontrastuje s našou hriešnosťou natoľko, že nás to až desí. Izaiáš píše: „*Videl som Pána sedieť na vysokom tróne a okraje Jeho rúcha naplňovali chrám... Povedal som: Beda mi, som stratený, lebo som mužom nečistých perí a bývam uprostred ľudu nečistých perí, pretože Kráľa, Hospodina mocností, videli moje oči*“ (Iz 6, 1 . 5). **V kraľujúcom Pánovi Ježišovi** (por. Zjav 17, 14; 19, 16) **sa trón hrôzy zmenil na trón milosti.** Nestalo sa tak preto, že by sme my žili dokonalo a sväto. Túto zmenu spôsobil náš Pán, ktorý po svojom utrpení a zmŕtvychvstaní vstúpil k nebeskému Otcovi. Nie nadarmo Ježiša stredovekí maliari znázorňujú s ranami po ukrižovaní. Veď On na sebe nesie naše slabosti, trápenia, naše previnenia, bolesť tejto zeme, aby nás mal vo svojej pamäti. Kam smieme pristupovať v modlitbe, nie trón hrôzy, ale trón milosti a to kvôli Ježišovi, Jeho zásluhou smieme predstúpiť pred Boha smelo - ako Jeho deti, s radostnou dôverou, že nám od Neho dostane milosrdenstva a pomoci v pravý čas. Sochár a maliar renesancie Michelangelo Buonarotti túto dôveru vystihol, keď povedal: **„Boh nás**

nestvoril preto, aby nás potom opustil.“ Už nemusíme prichádzať pred Neho zahanbení kvôli svojim hriechom, ale smelo a radostne prosiť v Ježišovom mene pred trónom milosti o pomoc v pravý čas. **Ak prosíme, aby nás Pán Boh neopúšťal, ale bol pri nás, aj keď je s nami skutočne zle, pre Ježiša to On skutočne urobí.** V tom vo viere poznávame, že nám vládne milujúci a láskavý Pán, Boh, ktorého od nás neodlúči nič, ani smrť (por. R 8, 35. 38n). On si aj s ňou poradí, je a bude na strane tých, ktorí Mu dôverujú.

A tak, **hoci podľa kalendára je dnes všedný - obyčajný deň, ako Kristova cirkev sa smieme radovať, môžeme prežívať sviatok.** Ved' máme veľkého Veľkňaza, ktorý prenikol nebesá, Ježiša, Syna Božieho. - Veľkňaza, ktorý sa na nás díva s pohľadom plným sympatie a spoluúčasti. V Ňom - za nás ukrižovanom, ale aj slávne vzkriesenom a kraľujúcom Pánovi Ježišovi, sa trón hrôzy zmenil na trón milosti. To dáva obyčajnému - všednému dňu sviatočný ráz. To nech nás vedie aj k vďačnosti prejavenej slovami i skutkami. Amen.

S použitím: *Luděk Rejchrt: Věřím /Výklad Apoštolského vyznání víry/ (vyd. SVÍTÁNÍ, Praha 1991); Horst Georg Pöhlmann: Kompendium evangelické dogmatiky (vyd. MLÝN, Jihlava 2002); Jan Keřkovský: Pozvánka pro nezasloužilé (vyd. Farní sbor ČCE Třebenice v nakl. MLÝN, Třebenice 2001); Jan Štefan: Vyvýšení Syna člověka (vyd. Zdeněk Susa, Středokluky 1998):* **Martin Šefranko, evangelický a. v. farár**